

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του Τόμου «Μωϋσέως Ωδή» στην Κρήτη

/ [Αγιορείτικα](#)



Με μεγάλη επιτυχία και παρουσία πλήθους κόσμου πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 4 Αυγούστου 2019, στους χώρους της Ορθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης, εκ μέρους της Ι. Μητρόπολης Κισάμου και Σελίνου, της Ι. Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου και της Ο.Α.Κ., η παρουσίαση Τιμητικού Τόμου με τίτλο «Μωϋσέως Ωδή», αφιερωμένου στον μακαριστό Γέροντα Μωυσή τον Αγιορείτη, έκδοση της Ι.Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.

Η κάμερα του Πρακτορείου **“Ορθοδοξία”** κατέγραψε λεπτό προς λεπτό την όμορφη εκδήλωση που αποτελεί και μία τιμή στο πρόσωπο του αξέχαστου Αγιορείτου.

Αρχικά, η εκδήλωση ξεκίνησε με την απόδοση ύμνων από τον χορό «Οι Κρήτες Μαΐστορες».

Στον χαιρετισμό του, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου, κ. Αμφιλόχιος, μίλησε για την σημαντική αυτή έκδοση, ενώ καλωσόρισε τον Σεβ Αρχιεπίσκοπο Κρήτης, κ. Ειρηναίο, τον Μητροπολίτη Ατλάντας, κ. Αλέξιο και τον Μητροπολίτη

Νέας Ζηλανδίας.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς, κ. Ιουστίνος, πραγματοποίησε ομιλία με θέμα: «Συνοδοιοπορία με τον Γεροντα Μωϋσή τον Αγιορείτη».

Ο Ιερομόναχος Χρυσόστομος Γέροντας της Καλύβης Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου της Ιεράς Κουτλουμουσιανής Σκήτης ομίλησε με θέμα: «Ο Γέροντάς μου, Μωυσής ο Αγιορείτης».

Συντονιστής της εκδήλωσης ήταν ο δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς, Άρχων Ιερομήνων της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, Γενικός Διευθυντής ΟΑΚ.

Κάμερα: Κώστας Αηδήνης , Γιάννης Χαιρεκάκης , Ραφαήλ Γεωργιάδης

Δείτε το βίντεο:



























Εκ μέρους της Ιεράς Μεγίστης Μονῆς Βατοπαιδίου και του Καθηγουμένου Γέροντος Εφραίμ, ομίλησε ο πατήρ Μαξιμος Βατοπαιδινός, με θέμα : “Ο Γέροντας Μωσῆς ως Αγιορείτης”, μεταφέροντας, έτσι, το μήνυμα του

Καθηγουμένου, το οποίο είχε επακριβώς, ως εξής:

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΜΩΥΣΗΣ ΩΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Άρχιμ. Έφραίμ, Καθηγουμένου Ι.Μ.Μ. Βατοπαιδίου

Κυριακή 4 Αυγούστου 2019

Όρθόδοξος Ακαδημία Κρήτης, Κίσαμος

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Άγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές,

Μιὰ πολύχρονη σχέση πνευματικῆς ἀγάπης καὶ φιλίας συνδέει τὴν συνοδία μας μετὸ πρόσωπο τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Μωυσέως. Δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονός, ὅτι ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας Ἰωσήφ, ὅταν ὁ Γέροντας Μωυσῆς τὸν εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ 1973 στὴν Νέα Σκῆτη ὡς λαϊκὸς προσκυνητής, εἶχε προείπει τὴν ἔνταξή του στὴν μοναχικὴ πολιτεία τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τότε ἡ θεία Πρόνοια σήμανε τὴν ἀπαρχὴ τῆς σχέσεως τῆς συνοδίας μας μετὸν Γέροντα Μωυσῆ. Μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων ὅμως καλλιεργήθηκε πιὸ ἔντονα ἡ σχέση αὐτὴ σὲ ἓνα κοινὸ χῶρο, τὸν χῶρο τῆς θεολογίας, τῆς λογιότητος καὶ τῆς ἱεραποστολῆς.

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς τὸ ἔζησε καὶ τὸ ἀγάπησε τὸ Ἅγιον Ὅρος. Γαλουχήθηκε μετὸ πνεῦμα τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Στὸ πρόσωπό του βλέπουμε νὰ ἐνεργεῖ τὸ πνεῦμα δύο μεγάλων Ἀγιορειτῶν Ἀγίων, τοῦ λογίου Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου καὶ τοῦ ἱεραποστόλου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τῶν ὁποίων τὸν βίον μιμήθηκε.

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς καὶ πρὶν ἔρθῃ στὸ Ἅγιον Ὅρος ἦταν Ἀγιορείτης. Ὁ ἴδιος γράφει: «Ἀπὸ μικρὸς ἤμουν Ἀγιορείτης. Αἰσθανόμουν Ἀγιορείτης πρὶν γίνω... Ὅ,τι ἀγιορείτικο πάντα μετὰ κατασυγκινοῦσε. Λιβάνι ἀγιορείτικο, εἰκόνες ἀγιορείτικες, σταυρουδάκια, κομποσχοίνια, ψαλμωδίες, μὰ πιὸ πολὺ οἱ καλόγεροι... Φανταζόμουν ἀσκητὲς καὶ ἀγρυπνίες νύχτα καὶ μέρα»[1]. Ἔτσι στὴν ἡλικία μόλις τῶν 22 ἐτῶν ἔκανε τὴν ἀποταγὴ του ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ προσῆλθε στὸ Ἅγιον Ὅρος, «στὸ φωτεινὸ κέντρο, τὴν ἀκρόπολη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὀρθοπραξίας, τὴν ἀκτινοβόλο ἔστιά, τὸ λίκνον τῆς ἀγιότητος»[2], ὅπως ὁ ἴδιος θὰ ἔγραφε γι' αὐτὸ ἀργότερα.

Ἦθελε, μὲ τὸν γραπτὸ καὶ προφορικὸ λόγο του, νὰ μεταδώσει σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο ἀναγνώστη ἢ ἀκροατὴ ὅχι τὶς ὁμορφιᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ κυρίως «τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Ἀγιορείτη»[3]. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε σὲ αὐτὴν τὴν ὁμιλία μας νὰ παρουσιάσουμε τὸν Γέροντα Μωυσῆ ὡς Ἀγιορείτη. Νὰ δείξουμε ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα τοῦ προσώπου, τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος ποὺ τὸν καταξιώνουν ὡς Ἀγιορείτη μοναχό.

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς ἐνδιαφέρθηκε, πόνεσε καὶ θυσιάσθηκε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀξιοποίησε τὸ χάρισμα τῆς λογισύνης ποὺ τοῦ ἔδωσε πλούσια ὁ Θεὸς στὴν διακονία τῶν κοινῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Γι' αὐτὸ διετέλεσε καὶ γιὰ μία τριετία Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τρεῖς φορές Δικαῖος τῆς Ἱερᾶς Σκήτης Ἁγίου Παντελεήμονος Κουτλουμουσίου καὶ γιὰ τρεῖς περίπου δεκαετίες ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἀγιορειτικοῦ περιοδικοῦ «Πρωτᾶτον».

Ἦταν ἓνας πολυγραφότατος συγγραφέας, τοῦ ὁποῦ τοῦ συγγράμματα ἀποπνέουν τὸ ἀγιορείτικο ἄρωμα. Ὁ λόγος του δὲν εἶναι θεωρητικὸς ἀλλὰ ἐμπειρικός, ἐναρμονισμένος μὲ τὴν Ἀγιορειτικὴ Πατερικὴ Παράδοση καὶ βιοτή. Ὁ λόγος του ρέει εὐκόλα, εἶναι ἐκφραστικὸς, διεισδυτικὸς, συνθετικὸς, ἀπλὸς καὶ συνάμα βαθὺς καὶ μερικὲς φορές, ὅπου χρειάζεται, γίνεται καυστικὸς. Τὸ συγγραφικὸ του ἔργο εἶναι τεράστιο. Ἐζήσε 40 χρόνια στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔγραψε ἐξήντα δύο βιβλία, ὅσα καὶ τὰ ἔτη τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Παρ' ὅλη τὴν λογισύνη του δὲν ἔδινε βαρύτητα σὲ αὐτὴν, ἀλλὰ στὴν ἐμπειρία. Ἦθελε τοὺς μοναχοὺς νὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν τελειότητα, γιὰ τὴν θέωσή τους. Γράφει ὁ Γέροντας: «Σκοπὸς τοῦ μοναχισμοῦ εἶναι ἡ θέωση. Ὁ μοναχὸς ἐπιθυμεῖ τὴν τελειότητα, ποθεῖ τὸν Θεό, διψᾷ τὸ ἀπόλυτο, ψηλαφᾷ ἐμπειρικὰ τὰ θεῖα κράσπεδα, ἀγωνίζεται ταπεινόφρονα, σκύβει μέσα του, καθαρίζεται, φωτίζεται, ἀγιάζεται, καθιστᾷ τὸ κελλί του Θαβώρ, Γεθσημανῇ, Ἐμμαούς. Ἡ Χάρις, ἡ χαρά, ἡ μακαριότητα καὶ ἡ εἰρήνη, ἡ εὐλογία καὶ ἡ ἀφοβία τὸν πλημμυρίζουν»[4]. Γνώριζε ὅμως ὅτι ὁ ἀγὼνας αὐτὸς δὲν εἶναι εὐκόλος. «Ἡ ἔρημος ὅμως δὲν εἶναι πάντα Ἐδέμ. Ἐχει κόπους καὶ μόχθους, θύελλες καὶ ἀστραπές, ἀγκάθια καὶ τριβόλους, δοκιμασίες καὶ δάκρυα, ἀκηδία καὶ σκόλοπες, νύχτες ἀφεγγεῖς, γκρεμοὺς καὶ ἀνηφόρες. Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ προσευχή, ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ ὑπομονή, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἐλπίδα, ἡ γνώση ὅτι ἡ δοκιμασία θὰ φέρει ἐμπειρία, καὶ αὕτὴ ὠρίμανση καὶ καλλιέργεια ἐπικουροῦν στὴν μὴ ἀναστολὴ τοῦ ἀγῶνος»[5]. «Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἀπέραντη ἀσκητικὴ παλαίστρα, στίβος ἀσκήσεως, λίκνο ἀσκητισμοῦ, μετανοίας, ταπεινώσεως καὶ προσευχῆς»[6].

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς καλλιέργησε τὸ ταπεινὸ φρόνημα. Τὸ φρόνημα ποὺ καλλιεργεῖται ἰδιαίτερα στὸ Ἅγιον Ὄρος στὸν μοναχὸ μέσω τῆς βιωματικῆς του σχέσεως μὲ τὸν Χριστό. Ὁ π. Μωυσῆς δὲν ταπεινολογοῦσε, ἀλλὰ ταπεινοφρονοῦσε.

Ἀποστρεφόταν τὶς ταπεινοσχημίες, ἦταν ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀληθινός. Συνέδεε τὴν ἀγιότητα μὲ τὴν ταπείνωση. Ἐγραφε χαρακτηριστικά: «Ἄν ἓνας Ἅγιος πεῖ ὅτι εἶναι Ἅγιος, παύει νὰ εἶναι Ἅγιος. Ἡ ἀγιότητα ὑπάρχει μόνο στὴν καθαρὴ ταπείνωση. Μία ἀγιότητα τεχνητὴ, προσποιητὴ, φτιαχτὴ, ὑποκριτικὴ εἶναι ὅ,τι τὸ χειρότερο. Πρόκειται γιὰ θεομίσητη θεομπαιξία. Τὰ αὐστηρότερα λόγια ὁ Χριστὸς τὰ εἶπε γιὰ τοὺς ὑποκριτές. Ἡ ψευδοαγιότητα εἶναι ὅ,τι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο. Πρόκειται γιὰ τὴν χειρίστη πλάνη. Νὰ προσποιεῖσαι εὐσέβεια καὶ εὐλάβεια πρὸς πορισμὸ ἐκτιμήσεως»[7]. Θεωροῦσε τὴν ταπείνωση ὡς τὸ κύριο συστατικὸ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος καὶ τὸ στοιχεῖο, ποὺ θὰ προσελκύσει τὴν θεία Χάρη. Γι' αὐτὸ καὶ πρότεινε: «Μπορεῖ κάποιος νὰ ἀγωνίζεται ποῦ καὶ ποῦ μὲ φιλότιμο, ἀλλὰ νὰ μὴν ἔχει μεγάλη πρόοδο, διότι δὲν ἔχει ταπείνωση, καὶ ἄλλοι νὰ ἀγωνίζονται λιγότερο καὶ νὰ προοδεύουν περισσότερο, γιατί ἔχουν πολλὴ ταπείνωση καὶ αὐτὴ ἀναπληρώνει πολλὰ. Ἡ ταπείνωση μαγνητίζει τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ... Ἡ ἔλλειψη ταπεινώσεως εἶναι ἡ κύρια αἰτία τῶν περισσοτέρων προβλημάτων μας. Ἡ ὑπερηφάνειά μας κάνει κουφὸ τὸν Θεό... Πάσχουμε μέχρι νὰ ταπεινωθοῦμε. Ἀταπείνωτοι ταλαιπωρούμεθα καὶ ταλαιπωροῦμε»[8].

Εἶχε διάκριση στὴν ζωὴ του, στοὺς λόγους του, στὰ ἔργα του. Δὲν ἦταν ποτὲ τῶν ἄκρων. Ἰσορροπημένος στὶς κρίσεις του. Πονοῦσε γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Στὰ ἐπίκαιρα καὶ φλέγοντα θέματα ποὺ ἀναδύονταν ἔπαιρνε πάντοτε θέση συνετὴ, μελετημένη, σύμφωνη μὲ τὴν Πατερικὴ Παράδοση. Σεβόταν καὶ πρόβαλε μὲ κάθε τρόπο τὶς παραδοσιακὲς θέσεις τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Μὲ εὐγενικὸ, διακριτικὸ καὶ ἀρχοντικὸ τρόπο ἀντιμετώπιζε εὐστοχα τοὺς ἀντιδραστικοὺς καὶ ἀντιθέτους πάνω σὲ ὁποιοδήποτε θέμα. Δὲν συμεριζόταν ποτὲ αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν ἀγυρτίες καὶ ἀντιδράσεις, ὥστε νὰ χωρίζουν, νὰ διασποῦν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Θυμᾶμαι ποὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι καὶ ὁ Ὅσιος Παΐσιος καὶ ὁ Ὅσιος Πορφύριος μπορεῖ νὰ μὴν συμφωνοῦσαν μὲ κάποια θέματα ποὺ γίνονταν στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔκαναν οὔτε ἐνθάρρυναν ἄλλους νὰ γίνονται φατρίες καὶ σέκτες μέσα στὴν Ἐκκλησία, γιατί θεωροῦσαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ Ἁγία, εἶναι αὐτὴ ποὺ σώζει καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ ἀποχωριστοῦμε ἀπὸ Αὐτήν.

Ὁ ἀείμνηστος εἶχε γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα ὡς σωστὸς Ἀγιορείτης. Θεωροῦσε ὅτι ὁ μοναχισμός, καὶ εἰδικὰ ὁ ἀγιορείτικος, στὸν 21ο αἰῶνα μπορεῖ νὰ παίξει ἓνα σημαντικὸ ρόλο γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, «... νὰ φανερώσει ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μία ὠραία θρησκεία, ἀλλὰ ἡ μόνη Ἐκκλησία, ἡ τῶν πάντων ἐνότης, ἡ ὑπὲρ νοῦν εἰρήνη, ποὺ ἐξουσιάζει μὲ τὴν ἀγάπη καὶ ἐπιβάλλεται μὲ τὴν ταπείνωση, καὶ ὅχι νὰ παρασυρόμαστε ἀπὸ ἓνα θρησκευοποιημένο καὶ ἐκκοσμικευμένο δυτικὸ χριστιανισμό. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι οὐσιαστικὰ σωτηριολογικὴ ἐμπειρία, βίωμα καὶ ὅχι ιδέα. Δύναμή της εἶναι ἡ ἀδυναμία της, σύμβολό της ὁ σταυρός»[9].

Ὁ π. Μωυσῆς βίωνε τὴν Ἀγιορειτικὴ μοναχικὴ ζωὴ, ποὺ εἶναι ἡ ἀποστολικὴ καὶ μαρτυρικὴ ζωὴ. Ἄν οἱ μοναχοί, ὅπως εὐστοχα ἔχει ἐπισημανθεῖ, ἀποτελοῦν τὴν συνέχεια τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἀγίων Μαρτύρων, πόσο μάλλον οἱ Ἀγιορεῖτες μοναχοί! Εἶχε μέσα του τὸν πόνο ἐκεῖνο τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ δεχόταν νὰ κάνει ὁμιλίες ὅπου τὸν καλοῦσαν. Σὲ κανέναν δὲν ἀρνιόταν, καὶ αὐτὸ ἀποτελοῦσε μία θυσία ἀπὸ τὸν ἴδιο λόγῳ καὶ τῆς εὐθραυστης υἱείας του. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ πόνου. Ὁ ἴδιος ἔλεγε ὅτι δὲν θυμᾶται καμμία περίοδο στὴν ζωὴ του ποὺ νὰ ἦταν υἱιῆς. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ὑπέφερε ἀπὸ ἡπατικὴ ἀνεπάρκεια, ποὺ τὸν συνόδευε διαρκῶς στὴν ζωὴ του. Πολλὲς φορὲς οἱ πόνοι του γίνονταν μαρτυρικοί.

Ἦταν φιλάγιος, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι τὸν ἀγαποῦσαν. Μετὰ τὴν μεταμόσχευση ἥπατος ποὺ ἔκανε στὴν Ἀμερική, στὸ νοσοκομεῖο ποὺ νοσηλευόταν εἶχε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ τοῦ ἐμφανιστεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Αἰγίνης καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσει πνευματικὰ καὶ σωματικὰ μὲ τὴν παρουσία του. Ἀπὸ τότε ἔγινε ὁ ἀγαπημένος Ἅγιός του[10]. Ὡς γνήσιος Ἀγιορείτης ἔτρεφε μία ιδιαίτερη ἀγάπη πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο, τὴν Ἡγουμένη τοῦ Ἁγίου Ὁρους, στὴν ὁποία ἀφιέρωσε καὶ τρία βιβλία του. Γράφει ὁ Γέροντας γιὰ τὴν Παναγία ὅτι, «ἡ τιμὴ Της εἶναι ὅλως ιδιαίτερη στὸ ἀθωνικὸ Περιβόλι Της, τὸ Ἅγιον Ὄρος, ποὺ ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς λατρείας. Ἡ παρουσία Της δεσπόζει στὴν ζωὴ τῶν μοναχῶν, τῶν ὁποίων εἶναι Ἐφορος καὶ τὴν ὁποία εὐλαβοῦνται ὁλόψυχα πάντοτε. Ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ πύλη τῆς σωτηρίας... Ἡ Παναγία εἶναι ἓνα μυστήριον ποὺ ἀποκαλύπτεται μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία. Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ μητέρα τῶν ἀνθρώπων. Μυστικὸς ναός, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐνανθρωπίζεται καὶ ὁ ἄνθρωπος θεώνεται συνεχῶς»[11].

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ιδιαίτερη φροντίδα ποὺ ἐπέδειξε στὴν συλλογὴ καὶ παρουσίαση τῶν βίων καὶ τῶν λόγων Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Ἀρχικῶς ἐξέδωσε τὶς «Ἀγιορείτικες διηγήσεις τοῦ Γέροντος Ἰωακείμ». Στὴν συνέχεια, μετὰ ἀπὸ δική μας προτροπὴ, ἔγραψε τὸν τόμο γιὰ τοὺς ἐξήντα ἐπτὰ γνωστοὺς Ἁγίους τῆς Μονῆς μας, μὲ τὸν τίτλο *Βατοπαιδινὸ συναξάρι*, τὸ

ὁποῖο μὲ ἰδιαίτερα χαρὰ ἐξέδωσε ἡ Μονή μας. Κατόπιν δημοσίευσε τὸ ἔργο του *Οἱ Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους*, στὸ ὁποῖο γράφει γιὰ τὸν βίο τετρακοσίων πενήντα Ἀγιορειτῶν Ἀγίων. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀποτελεῖ μία μεγάλη προσφορὰ στὴν σύγχρονη ἀγιολογία. Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος στὸν Χαιρετισμό-Εὐλογία ποὺ προτάσσεται στὴν ἀρχὴ τοῦ τόμου, ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Γέροντας Μωυσῆς μὲ τὴν συγγραφικὴ αὐτὴ προσπάθειά του «συνεχίζει καὶ συμπληροῖ ἀνάλογον τοιαύτην τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου»[12]. Τὸ ἐκτενέστερο, τέλος, ἔργο του εἶναι τὸ τρίτομο *Μέγα Γεροντικὸ ἐναρέτων Ἀγιορειτῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος*, ποὺ περιλαμβάνει τοὺς βίους πεντακοσίων Ἀγιορειτῶν Γερόντων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ τὸ προλόγισε ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου.

Εἶχε καταλάβει ἐμπειρικὰ ὁ ἀείμνηστος Γέροντας τί μπορεῖ νὰ προσφέρει ὁ Ἀγιορειτικὸς μοναχισμὸς στὸν κόσμο. Ἐγγραφε: «Ἡ κύρια προσφορὰ τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ προσευχή του σὲ ἓναν κόσμον συγχυσμένο, ταραχώδη, ἀγχωμένο, διχασμένο καὶ ταλαιπωρημένο. Μέσα ἀπὸ τὴν προσευχή του γεννήθηκε καὶ ἡ ὅποια ἄλλη προσφορὰ του στὴν Ἐκκλησία, ὑποστηρίζοντας τὸ ὀρθόδοξο δόγμα, ἀφήνοντας τὴν ἐράσμια ἡσυχία, σεβόμενος τὴν Παράδοση, ὑποστηρίζοντας τὴν Ἀλήθεια διὰ γραφίδος καὶ χρωστήρος»[13]. Ἀφουγκραζόταν τὸν πόθο καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι προσέβλεπαν πρὸς τὸ Ἅγιον Ὅρος, αἰσθανόταν ὅμως καὶ τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε ὡς Ἀγιορείτης. Γι' αὐτὸ καὶ ἔγγραφε: «Οἱ ἐλπίδες πολλῶν στὸν ἱερὸ Ἄθωνα μᾶς συγκινοῦν καὶ μᾶς παρακινοῦν συνετὰ καὶ νηφάλια νὰ ἀναμιμνησκόμεθα τῶν εὐθυνῶν μας, τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀποστολῆς μας. Δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύσουμε τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Τὸ εἰσελθὼν στὴν τρίτη χιλιετία ἄοκνο ἐργαστήρι σοφρίας, ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος καλεῖται νὰ συνεχίσει τὴν παραγωγή του. Ὁ κόσμος διψᾷ τὴν ἀγιότητα καὶ λόγω τῆς ὑφιστάμενης ἀγιότητος ὑπάρχει. Ἀγιότητα ζυμωμένη μὲ θερμὰ δάκρυα, ἀσκητικὸς ἰδρῶτες, πόνους, κόπους καὶ μόχθους μακροῦς, μυστικὲς θυσίες, ἐπιλεγμένη σιγὴ καὶ ἀκατάπαυστη δέηση»[14].

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς ἦταν ἕνας αὐθεντικὸς Ἀγιορείτης μοναχός, ταπεινὸς καὶ χαρισματοῦχος. Ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τὴν πρόβαλε σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς. Ποθοῦσε καὶ ἐργαζόταν γιὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀπόκτησή της. Ἐγγραφε μὲ τὸν ὠραῖο γλαφυρὸ καὶ ἰδιαίτερα προσωπικὸ τρόπο τὸν χαρακτήριζε: «Ἡ ἀγιότητα εἶναι τὸ κυρίως ζητούμενο, ἡ συνάντηση μαζί της εἶναι τὸ ἄκρως ἐφετόν, τὸ ὠραιότερο, ὁ λόγος τῆς ἀφιερώσεως καὶ ὑπάρξεώς μας»[15]. Αὐτὴν τὴν ἀγιότητα γεύθηκε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀείμνηστος καὶ μέθυσε ἀπὸ τὴν εὐωδία της, ὥστε ἡ ζωὴ του νὰ γίνῃ Χριστοκεντρικὴ, Ἀγιοπατερικὴ καὶ Θεομητορικοσκεπάστη, ἀλλὰ πιστεύουμε ὅτι τώρα πὺ ἐντονα θὰ τὴν βιώνει στὸν Οὐρανό.

Ἡ Μονὴ μας προέβη στὴν ἔκδοση τοῦ Ἀφιερωματικοῦ Τόμου ὡς μιὰ ἔκφραση εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸ πρόσωπό του καὶ πρὸς ἀναγνώριση τοῦ πολυποίκιλου πνευματικοῦ ἔργου του καὶ τῆς προσφορᾶς του στὸν κόσμον. Ὁ Γέροντας Μωυσῆς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους λογίους μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους μαζί μὲ τοὺς μακαριστοὺς Γέροντα Γεώργιο, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, καὶ Γέροντα Θεόκλητο Διονυσιάτη. Πιστεύουμε ὅτι τὸ Ἅγιον Ὅρος θὰ συνεχίσει νὰ δίνει καὶ στὸ μέλλον τὴν «καλὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ», μὲ τὴν ἀνάδειξη τέτοιων λογίων καὶ ἐναρέτων μοναχῶν. Νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του.

[1] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἀγιορείτικο Μεσονυκτικό*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα ² 2005, σσ. 14-16.

[2] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα ² 009, σ. 182.

[3] Βλ. Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἀθωνικὸ Ἀπόδειπνο*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα ² 1994, σ. 12.

[4] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 174-175.

[5] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 175.

[6] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 287.

[7]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 703.

[8]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 729.

[9]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 181.

[10] Βλ. Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν Ἀμερική*, ἐκδ. Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2006, σ. 85-86.

[11] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἡ Ἀθωνίτισσα Θεοτόκος*, Ἅγιον Ὅρος 2006, σ. 7.

[12] Μωυσέως Μοναχοῦ Ἀγιορείτου, *Οἱ Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους*, ἐκδ. Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2008, σ. 10.

[13]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 176.

[14]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 178.

[15] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, *Ἅγιον Ὅρος καὶ κόσμος*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 2003, σ. 409.

Ο τόμος

Ανάμεσα στις πιο αγαπητές μορφές των προσφάτως κοιμηθέντων αγιορειτών Πατέρων συγκαταλέγεται ο Γέρων Μωυσής Αγιορείτης.

Η ακτινοβολία τόσο της προσωπικότητάς του, όσο και του τεράστιου συγγραφικού του έργου, απλώνεται εκτός των ορίων του Αγίου Ὁρους.

Τρία ἔτη μετά την προς Κύριον εκδημία του, που συνέβη την 1η Ιουνίου του 2014, η Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου αποφάσισε να εκδώσει Αφιερωματικό Τόμο προς τιμήν του με τον τίτλο «Μωυσέως Ωδή». Στον Τόμο συμμετέχουν 90 συγγραφείς και περιλαμβάνει χαιρετισμούς εκκλησιαστικών προσώπων, εργοβιογραφικά του τιμωμένου προσώπου, θεολογικές και λοιπές επιστημονικές μελέτες.